

อยากรู้
เรื่อง
รัก
นึกถึง

สุขภาพใจ

บริหารงาน, ด้วย กลยุทธ์

管理理論

บริหารศาสตร์ จากวรรณคดีชั้นเลิศ
บทเรียนจากการศึกสู่สมรภูมิการค้า
เพื่อ “บริหารงานเป็น” อย่างเก่งฉกาจ

บุญศักดิ์ แสงระวี
แปลและเรียบเรียง

ความรู้เรื่องและความเสื่อมโทรม ของจ๊กก๊ก (เล่าปี่)

ใช้คนเป็นเห็นคุณมหาศาล

ในมหายุทธนาการสามก๊ก สิ่งซึ่งให้แง่คิดอันลึกซึ้งแก่เราก่อนอื่นคือ การใช้คน ก๊กใดก็ตามได้คนดีมีฝีมือจกรุ่งเรือง ไร้คนดีมีปัญญาจักพินาศ

การก่อตั้ง เจริญ และสูญสิ้นอำนาจของก๊กเล่าปี่หรือจ๊กก๊ก สะท้อนให้เห็นข้อนี้เด่นชัด

ในเบื้องต้น ก่อนที่เล่าปี่จะมาตั้งทัพที่ซิ่นเอี้ยและ “สามเยือนกระท่อมหญ้า” ของขงเบ้ง แม้จะมีปณิธานอันใหญ่หลวงอยู่ในใจ แต่เพราะมิได้มีนักปราชญ์ผู้มีอัจฉริยะมาช่วยเหลือ เมื่อเผชิญกับสถานการณ์คับขันก็มักตัดสินใจผิดพลาดและไม่อาจกำหนดเป้าหมายในการยึดครองแผ่นดินได้ นับแต่เล่าปี่ขอพึ่งกองซุนจ้าน จนถึงการคบหาโตเกียว นอบน้อมต่อโจโฉ อาศัยอ้วนเสี้ยว อิงแอบเล่าเปียว ก็ล้วนแต่อยู่ในสภาวะอับจนหมดหนทางต้องระหกระเหินหาที่ตั้งหลักมิได้

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

หลังจากเล่าปี “สามเยือนกระท่อมหญ้า” เข้าหาขงเบ้ง และได้ขงเบ้ง มาเป็นที่ปรึกษาแล้ว ก็มีทิศทางการต่อสู้ที่แน่ชัด ต่อมาก็ได้ขงเบ้ง ทหารเจ็ดพันคนไปช่วยเสนาบดีอีก ฉะนั้น ในการตั้งอำนาจของจ๊กก๊ก ฝ่ายบุน มีขงเบ้ง ทหารเจ็ด พันคน เป็นตัน เป็นที่ปรึกษาวางแผนการ ฝ่ายบุนก็มีกวนอู เตียวหุย จูล่ง ม้าเฉียว เป็นตัน ซึ่งในตอนนั้นจ๊กก๊กอยู่ในยุคที่รุ่งเรืองเป็นที่สุด

แต่ครั้นหลังจากเสียเกงจิ๋ว (จิ๋วเทียบเท่าจังหวัด) ไปแล้ว กวนอูก็ ตาย เมืองอิเหลงก็หลุดมือ ขุนพลเผ่าทั้งหลายต่างล่องลับตามกันไป จ๊กก๊ก จึงค่อย ๆ เติบลงสู่ทางลาด โดยเฉพาะหลังจากขงเบ้งกรีธาทัพออกจาก เขากิสานเป็นครั้งที่ 6 จนต้องเสียชีวิตลงที่อุจ้างเหวียนเพราะความตรากตรำ ทำศึกมิได้หยุด แนวโน้มแห่งความพ่ายแพ้สูญสลายก็เป็นที่น่าเศร้า หลังจาก ขงเบ้งตาย เจียวฮ้วน บิฮุยเข้ารับอำนาจการบริหารจ๊กก๊กต่อเนื่องกันไป ตามลำดับ คนทั้งสองแม้มีสติปัญญา แต่ก็ไร้ความสามารถที่จะแผ่อำนาจ ของจ๊กก๊กให้ใหญ่โตออกไป

ขงเบ้งแม่ได้ฝากฝังเจตนารมณ์ที่จะรวมแผ่นดินซึ่งแตกแยกออกเป็นสามก๊กให้เป็นหนึ่งอยู่ภายใต้จ๊กก๊กแก่เกียงฮวย ขุนพลคนโปรดของตน ก่อนตายก็ตาม แต่เกียงฮวยก็เป็นขุนพลที่เก่งแค่การทหาร ขาดสายตาทักษะศาสตร์และห้วงคิดทางการเมือง ยากที่จะแบกรับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ในการปกครองจ๊กก๊ก รวมแผ่นดินให้เป็นเอกภาพได้ เมื่อบวกกับเล่าเสี้ยน ซึ่งอ่อนแอไร้ทั้งสติปัญญาและความสามารถ บุนเล็กนักปราชญ์ไม่เป็น บุนใช้ขุนพลไม่ถูก ในราชสำนักขันทีก็เหิมเกริมประทุษร้ายต่อขุนนางตงฉิน จนเกียงฮวยต้องนำทหารหลบไปทำไร่ไถนาที่หลงเส การป้องกันข้าศึก หละหลวม จึงถูกก๊กโจโฉหรือวุยก๊กทำลายไปในที่สุด

แม้ว่าความพินาศของจ๊กก๊กจะมีมูลเหตุทางการเมือง การทหาร และ อื่น ๆ อยู่อีกหลายด้านก็ตาม แต่การสูญเสียบุคคลากรไปคนแล้วคนเล่า เป็นปมเงื่อนสำคัญแห่งการสูญสลายของจ๊กก๊ก

หลังจากขงเบ้งตายแล้ว จ๊กก๊กขาดคนรับช่วงที่จะำรงรักษาหรือแผ่อำนาจของตนไป สถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ตอนนี้ย่อมเกี่ยวพันกับตัวขงเบ้งอย่างแนบแน่น กล่าวโดยรวม ๆ แล้ว ขงเบ้งเล็งเห็นถึงความสำคัญของบุคลากรเป็นอันมาก ในบท “รู้ลักษณะคน” ใน *ขมรมขุนพล* ซึ่งขงเบ้งเขียนไว้ เคยเสนอวิธีสังเกตบุคคลไว้ 7 ข้อคือ

1. ใช้ความถูกผิดไปทดสอบดูว่า เขามีปณิธานอันแน่วแน่และมีความประพฤติสูงส่งหรือไม่
2. ใช้การโต้แย้งให้เขาเกิดความลำบากใจดูว่า เขามีสมรรถนะในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่
3. ถามกลอุบายจากเขาดูว่า เขามีความรู้แท้จริงลึกซึ้งหรือไม่
4. แจ้งอันตรายภัยพิบัติแก่เขาตามจริงดูว่า เขาจะประหวั่นพรั่นพรึงหรือไม่
5. ให้เขาเมาเหล้า เพื่อสังเกตความประพฤติของเขา
6. ล่อเขาด้วยทรัพย์สินสมบัติดูว่า เขาใจซื่อมือสะอาดหรือไม่
7. ให้เขาทำงานให้เสร็จตามกำหนดว่า เขารักษาเวลาจาสัตย์หรือไม่

จากคำอธิบายข้างต้นเห็นได้ว่า ขงเบ้งนอกจากการปกครองประเทศและการทำสงครามแล้ว ยังใคร่ครวญปัญหาการเลือกเลื่อนฝีกอบรมบุคลากรอยู่เป็นประจำ ความจริงขงเบ้งก็มีผลสำเร็จในด้านนี้อยู่ เช่น เขาเคยเลื่อนเจียวอ้วน เอียวฮอง โดยไม่คำนึงถึงกฎระเบียบ อันได้เกิดบทบาทใหญ่หลวงแก่ความเจริญของจ๊กก๊ก แต่ในขณะที่เดียวกันขงเบ้งก็มีความผิดในด้านเลือกเลื่อนฝีกอบรมบุคลากรอยู่ด้วยเช่นกัน ดังเช่น มอบเกงจิ๋วให้กวนอูไปรักษา แต่กลับรั้งตัวจูล่งซึ่งเก่งทั้งบุนและบู้ ทั้งสูขุมรอบคอบไว้ให้ อยู่ใกล้ตัว หรือการใช้ลิเจียมแต่ลิเจียมกลับทำผิดวินัยทัพ ใช้ม้าเจ๊กแต่

ม้าเจ๊กกลับทำให้เสียการ เป็นต้น เหล่านี้นับเป็นความผิดพลาดของการใช้คนของขงเบ้ง

ที่ควรหยิบยกมาพูดอีกประเด็นหนึ่งในเรื่องของการใช้คนของขงเบ้งก็คือ แม่ขงเบ้งจะเน้นความสำคัญของการใช้คนอยู่เสมอก็ตาม แต่ในชีวิตของขงเบ้งเขาไม่เคยฝึกคนที่สามารถรับช่วงภารกิจเขาได้เลยแม้สักคนเดียว นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้มีสาเหตุอยู่ 2 ประการ

หนึ่งคือ ขงเบ้งทำทุกอย่างด้วยตนเองหมด เพราะ “กลัวคนอื่นทำงานไม่เต็มที่เยี่ยงข้าพเจ้า” ดังนั้นทำให้ตนเองต้อง “กินไม่อิ่ม นอนไม่หลับ” ยุ่งอยู่กับงานจน “รากเลือด” ซึ่งการทำอะไรด้วยตัวเองทุกอย่างเช่นนี้ย่อมส่งผลไม่ดีแก่การเผชิญปัญหา เผชิญโลก ขัดขวางการหาประสบการณ์เพื่อเสริมสติปัญญาความสามารถของผู้รับช่วงภารกิจของตนต่อไป เมื่อขงเบ้งตาย เจียวฮ้วน บิฮุย กับเกียงอุยทำอะไรไม่ได้มากนัก ลงท้ายถูกขันทีข่มเหงจนแทบเอาตัวไม่รอด

สองคือ ขงเบ้งมีอคติในการเลือกเลื่อนฝักอบรมบุคลากร เขามักทัศนคติว่า “น้ำใสต้องไร้ปลา คนดีต้องไร้ราศี” การใช้คนของขงเบ้งจึงมักตรวจสอบอย่างละเอียด เข้มงวดต่อทุก ๆ คน เรียกร่องต้องให้เป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ ต่อคนที่มีความสามารถบางอย่างจริง ๆ แต่มีปัญหาบ้างเล็กน้อย เขาก็มักทิ้งใหญ่เอาเล็ก เห็นแต่จุดดำไม่เห็นหยกเขียว ลงท้ายก็ทำให้บุคลากรที่มีความสามารถของเขาจำนวนหนึ่งไม่อาจแสดงบทบาทอันพึงมีของตนได้ ดังเช่น อูยเอี้ยนซึ่งเป็นคนเก่งทางการใช้กลอุบาย แต่ขงเบ้งก็ถือแต่เรื่องที่อยู่เอี้ยน “ไม่ยอมลงหัวให้ใคร” เห็นว่า “อุบายพิสดาร” ของเขาเป็นเรื่อง “ใจร้อน สุ่มเสี่ยง” ไม่ยอมให้อูบายของเขา และกระทั่งระวางสงสัยเขาในทางการเมือง หรือดังเช่น ม้าเจ๊กซึ่งนำตำราพิชัยสงครามมาใช้อย่างกลไกจนต้องเสียเกเต้งให้สูมาอี้ ซึ่งการเสียเกเต้งนี้ พูดถึงที่สุดแล้ว เป็นเพราะขงเบ้งไม่ควรใช้ม้าเจ๊ก แต่เมื่อเสียเกเต้งไปแล้วขงเบ้งกลับหันหน้าตาประหารม้าเจ๊ก

เพราะการเรียกร้องอย่างเข้มงวดและมีความโน้มน้าวใจอย่างดั่งกล่าว จึงทำให้แม่ทัพนายกองและขุนนางใหญ่ผู้น้อยทั้งหลายของจ๊กก๊กระมัดระวังกันจนตัวสั่น ไม่กล้าใช้สติปัญญาความสามารถของตนอย่างเต็มที่

ในแง่การใช้คนเทียบกับขุนกวน ไจโจ และเล่าปี่แล้ว ขงเบ้งก็มีส่วนที่ดีต่อกว่า ขุนกวนกั๊กที่จะใช้คนหนุ่มให้ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งบังคับบัญชา ดังเช่น จิวยี่ โลซก ลิบอง และลกซุน ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งแม่ทัพด้วยอายุเพียง 20 กว่า 30 เท่านั้น

โจโฉเมื่อรบชนะอ้วนเสี้ยวที่กัวต้อ ยึดได้หนังสือที่แม่ทัพนายกองตนมีไปขอสวามิภักดิ์อ้วนเสี้ยวเป็นจำนวนมาก แต่โจโฉก็ไม่ถือโทษโกรธเคือง กลับคิดว่า “ด้วยทหารทั้งนี้จะได้คิดร้ายต่อเรานั้นหาไม่ได้ หากเกรงว่าอ้วนเสี้ยวมีทหารมากกว่า...ถึงตัวเราเมื่ออยู่ระหว่างศึกนั้นปี้มจะรักษาตัวไม่รอด” แล้วโจโฉก็เอาหนังสือนั้นเผาไฟเสีย แสดงให้เห็นถึงความใจกว้าง ทำให้แม่ทัพนายกองทั้งหลายเคารพยำเกรงโจโฉมากยิ่งขึ้น

เล่าปี่แม้ความสามารถในด้านอื่น ๆ มีไม่มากนัก แต่ในขณะที่ก่อตั้งอำนาจรัฐจ๊กก๊กของตนขึ้นมาขึ้นนั้น ขุนนางทั้งฝ่ายบู๊และบุ๋กก็มีมากมายหลากหลาย ซึ่งมองจากอีกแง่มุมหนึ่งแล้ว แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการรวบรวมและการใช้บุคลิกกรของเขา แต่มาถึงสมัยเล่าเสี้ยน บุคลิกกรสูญเสี้ยนและไม่มี การแสวงหาเพิ่มเติมขึ้นแต่ประการใด จนเหลือแต่เกียจคร้านเป็นหลักอยู่คนเดียว เมื่อเตงงายขุนพลผู้กักหักเข้าอิมเป้งได้ ราชสำนักเล่าเสี้ยนไม่มีใครคิดแก้ไข ความจริงในตอนนั้นเตงงายมีทหารมาน้อยตัวข้ายังต้องขึ้นเขาลงห้วยเหน็ดเหนื่อยมาแสนสาหัส จึงมิใช่เป็นเรื่องยากที่ทางจ๊กก๊กจะตีทัพนี้ให้แตกถอยไป แต่เพราะขาดคนดั่งเช่นขงเบ้งหรือหวดเจ้ง มีแต่พวกชั้นที่สอพลอ ฉะนั้นเล่าเสี้ยนจึงได้แต่มัดตัวเองออกมายอมจำนนแก่เตงงาย จ๊กก๊กจึงล่มไปอย่างง่ายดาย

ความรู้เรื่องและความเสื่อมโทรมของก๊กเล่าปี่ดังกล่าวมา เห็นได้ว่าปัจจุบันบุคลิกกรมีความสำคัญยิ่งนัก เมื่อพิจารณาในแง่ที่จ๊กก๊กขาด

บุคลากรที่รับช่วงภารกิจสืบต่อไปแล้ว ในด้านการบริหารธุรกิจเราจึงควรได้รับประสบการณ์และบทเรียนหลายอย่างหลายประการด้วยกันจากขงเบ้ง ที่มีคุณประโยชน์แม้กระทั่งในปัจจุบัน

ในกระบวนการก่อสร้างสร้างตัวของเล่าปี่ การได้ตัวของเบ้งมาเป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งความรุ่งเรืองของจ๊กก๊ก ในการบริหารธุรกิจเช่นกัน การได้ตัวผู้มีความสามารถเป็นเงื่อนไขสำคัญแห่งความสำเร็จรุ่งเรืองของธุรกิจนั้น ๆ ในระดับค่อนข้างสูง

จะขอยกตัวอย่างเช่นการจัดงานแข่งขันกีฬาโอลิมปิก

หลายประเทศที่เคยรับจัดงานนี้มาแล้ว ล้วนแต่มีความรู้สึกว่าจะต้องแบกภาระทางเศรษฐกิจหนักมากเหลือเกิน กีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 21 ซึ่งจัดขึ้นในเมืองมอนทรีออล ประเทศแคนาดา เมื่อ ค.ศ. 1976 เสียค่าใช้จ่ายไป 2,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จำนวนเงินที่รัฐบาลแคนาดาต้องกู้มาจากธนาคารเพื่อจัดงานนี้ กว่าจะจ่ายคืนทั้งต้นทั้งดอกได้หมดก็จะต้องไปถึง ค.ศ. 2030 ส่วนโอลิมปิกที่จัดขึ้นในเมอสโก สหภาพโซเวียตเมื่อ ค.ศ. 1980 ต้องจ่ายไป 9,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ชาติทุนหนักเข้าไปอีก

ฉะนั้นงานโอลิมปิกครั้งที่ 23 ใน ค.ศ. 1984 จึงไม่ค่อยมีใครกล้าจัด ต่อมานายกเทศมนตรีลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกาบริหารจัดการ แต่ก็เสนอเงินไว้ว่าจะต้องมีลักษณะในเชิงพาณิชย์ด้วย มิฉะนั้นแล้วอนาคตของกีฬาโอลิมปิกก็จะมีดมน เพราะรัฐบาลสหรัฐอเมริกาประกาศอย่างเป็นทางการว่า จะไม่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินอย่างเด็ดขาด

ในขั้นแรกคณะกรรมการโอลิมปิกสากลไม่เห็นด้วย เพราะตามประเพณีที่เคยทำกันมา ประเทศที่รับจัดงานควรถือเป็นเกียรติที่ได้มีโอกาสเป็นเจ้าภาพ ไม่ควรคำนึงถึงการสิ้นเปลืองของเงินทองแต่ประการใดทั้งสิ้น แต่คณะกรรมการโอลิมปิกสากลจำต้องยอม เพราะไม่มีใครกล้ารับเป็นเจ้าภาพในช่วงเวลาอันกระชั้นชิดนั้น

ดังนั้น ภายใต้เงื่อนไขที่จะต้องไม่ใช้เงินของส่วนรวมเลยแม้สักเก็ดเดียว คณะกรรมการโอลิมปิกแอลเอจึงจำเป็นต้องหาคนที่เหมาะสมมารับผิดชอบทั้งหมดไม่ว่าจะกำไรหรือขาดทุน ทางคณะกรรมการจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับทั้งสิ้น

ในที่สุดเมื่อเสาะหากันจนเปลี่ย บริษัทคอนซัลแตนท์เสนอตัวบุคคลที่เห็นว่าเหมาะสมให้คนหนึ่ง คนคนนี้เป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างงดงามมาแล้ว มีชื่อว่า ปีเตอร์ ยูเบอร์รอก

ครั้งแรกที่คณะกรรมการโอลิมปิกแอลเอเสนองานนี้ให้แก่เขา ยูเบอร์รอกปฏิเสธในทันที คณะกรรมการโอลิมปิกแอลเอจึงใช้นโยบาย “สามเยียนกระท่อมหญ้า” ของเล่าปี่ ไ้โอลิมปิกโลมจนยูเบอร์รอกท้อใจยอมรับอย่างไม่สู้เต็มใจนัก

อย่างไรก็ดี เมื่อรับมาแล้วก็ต้องทำอย่างสุดความสามารถ ยูเบอร์รอกลงมือทำงานโดยถือเป็นธุรกิจอย่างหนึ่ง ดำเนินงานในแบบการบริหารธุรกิจที่เขาถนัดและมีประสบการณ์มาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม ใช้สติปัญญาความสามารถของเขาอย่างเต็มที่ ในที่สุดก็ทำให้งานโอลิมปิกซึ่งมีอาคารพร้อมขาดทุนมาทุกครั้งกลายเป็นมีกำไรถึง 250 ล้านดอลลาร์สหรัฐมากกว่าที่คาดไว้เดิมถึง 10 เท่าตัว นับเป็นประวัติศาสตร์ของกีฬาโอลิมปิกเลยทีเดียวน

ความสำเร็จของงานกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 23 ทำให้เราค้นพบว่า การจัดงานหลายครั้งที่ผ่านมาขาดทุนกันครั้งละพันล้านไปจนถึงหลายพันล้าน แต่ครั้งที่ 23 กลับได้กำไร 250 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ปมเงื่อนอยู่ที่ไหน ก็อยู่ที่ไปคว้าเอาปีเตอร์ ยูเบอร์รอก เข้ามารับผิดชอบนั่นเอง เล่าปี่ตั้งตัวขงเบ้งออกมาได้ ก็เปลี่ยนภาวะจากขาดทุนเป็นกำไร ยุคสมัยและเหตุการณ์ต่างกัน แต่ข้อที่เหมือนกันก็คือ ได้ตัวบุคคลกรที่เหมาะสม

นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องชี้ให้เห็นอีกประเด็นหนึ่งว่า ท่าทีของขงเบ้ง ที่อุทิศตัวให้การก่อตั้งจ๊กก๊กด้วยความสัจซื่ออย่างไม่คิดชีวิตก็นับว่า เป็นตัวอย่างในการต่อสู้เพื่อธุรกิจของเราได้ แต่การที่ขงเบ้งต้อง “จัดการทุกอย่างด้วยตัวเองจนเหลือไหลไคลย้อยทั้งวัน” นั้นไม่จำเป็นที่เราจะต้องเอาอย่าง คำของเฮียวหูที่เตือนขงเบ้งว่า “ท่านไม่ควรทำทุกอย่างด้วยตัวเอง ลำบากจนไม่เป็นอันกินนอน เมื่อร่างกายไม่สบายแล้วจะคิดการสิ่งใด ยากจะสำเร็จ” เป็นคำพูดที่จริงใจน่าคิดเป็นอย่างยิ่ง เป็นความจริงที่เดียว พลังกำลังของคนเรานั้นมีจำกัด งานก็มีมากมาย คนคนเดียวจะทำให้หมดได้อย่างไร

มีนักวิชาการวิจัยไว้ว่า ขอบเขตแห่งการบัญชางานของคนคนหนึ่ง จะสั่งงานได้ประมาณ 6 คน แต่ในการบริหารธุรกิจจะต้องควบคุมดูแลคนถึง 60 หรือ 600 หรือ 6,000 หรือกระทั่ง 60,000 คน หรือมากกว่านั้น กำลังคนคนเดียวจะทำอย่างไร อาศัยแต่ความพยายามอย่าง “อาบเหงื่อต่างน้ำ” เท่านั้น ย่อมไม่อาจทำได้

ในขณะนี้เอง จึงจำเป็นต้องหาวิธีขยายสมรรถนะและพลังกำลังของตนให้กว้างใหญ่ออกไป กล่าวคือ อาศัยการช่วยเหลือของกำลังอื่นๆ เป็นต้นว่าจัดตั้งองค์กร กำหนดกฎระเบียบขึ้นมา เพื่ออาศัยมันผลักดันธุรกิจให้ รุดหน้าไป

มีคนกล่าวว่า “วิธีการบริหารก็คือการอาศัยกำลังอื่นมาช่วย” นับว่าพูดได้ตรงเป่าแม่ย่านัก ถ้าหากเราว่าความสำเร็จของโอลิมปิกครั้งที่ 23 ขึ้นอยู่กับยูเบอร์รอต ดังนั้นความสำเร็จของยูเบอร์รอตก็อยู่ที่เขารู้จักอาศัยกำลังคนอื่นมาช่วย ในระหว่างที่เขาดำเนินงานตระเตรียมอยู่นั้น นอกจากจะมีผู้ช่วยสำคัญอยู่ใกล้ตัวเขาหลายคนแล้ว ยังมีพนักงานอีก 72,000 คนมาช่วยเขาด้วย ซ้ำครึ่งหนึ่งของจำนวนนี้ยังเป็นพวกอาสาสมัครที่ไม่คิดค่าป่วยการใด ๆ ทั้งสิ้น

CONTACT US!

@booktime

www.facebook.com/SukkhapabjaiPUB

www.booktime.co.th

บริหารงานด้วยกลยุทธ์สามก๊ก หลักการบริหารธุรกิจ
ที่ผสมผสาน "การใช้คน" และ "การใช้กลยุทธ์" เข้าด้วยกัน
อย่างลงตัว อาศัย 46 เหตุการณ์ในสามก๊ก จนได้ 46
บทเรียน ที่นักบริหารไม่อาจมองข้าม

- ⊗ ขงเบ้งสยบเกียงฮุยด้วยอุบาย เล่ห์กลในการค้า
- ⊗ เล่าปี่ยืมเกงจิวไม่ยอมคืน สันตติการเลือกทำเล
- ⊗ เติงงายเผชิญหน้าเกียงฮุย กลวิธีจำหน่ายสินค้า

และอีกหลายเหตุการณ์ที่ทำให้ “บริหารเป็น ไม่ล้มเหลว”

บุญศักดิ์ แสงระวี

นักแปลรางวัลสุรินทราชา จากสมาคมนักแปลและล่ามแห่งประเทศไทย
นักเขียนรางวัลนราธิป จากสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

สุภาพใจ

f SukkhapabjaiPUB

LA 0040 บริหารงานด้วยกลยุทธ์สามก๊ก

ISBN 978-616-14-0165-8

270.-

9 786161 401658

www.booktime.co.th